EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

12. veebruar 2009 *

Kohtuasjas C-466/07,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Landesarbeitsgericht Düsseldorfi (Saksamaa) 10. augusti 2007. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 22. oktoobril 2007, menetluses

**Dietmar Klarenberg**

*versus*

**Ferrotron Technologies GmbH,**

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts, kohtunikud T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis ja J. Malenovský (ettekandja),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtujurist: P. Mengozzi,
kohtusekretär: kohtusekretäri abi H. Von Holstein,

arvestades kirjalikus menetluses ja 4. septembri 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– D. Klarenberg, esindaja: *Rechtsanwalt* J. Dieker,

– Ferrotron Technologies GmbH, esindaja: *Rechtsanwalt* M. Trayer,

– Saksamaa valitsus, esindajad: M. Lumma ja C. Blaschke,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: V. Kreuschitz ja J. Enegren,

olles 6. novembri 2008. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

**otsuse**

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 12. märtsi 2001. aasta direktiivi 2001/23/EÜ ettevõtjate, ettevõtete või nende osade üleminekul töötajate õigusi kaitsvate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT L 82, lk 16; ELT eriväljaanne 05/04, lk 98) artikli 1 lõike 1 punktide a ja b tõlgendamist.

2 See taotlus esitati D. Klarenbergi ja Ferrotron Technologies GmbH (edaspidi „Ferrotron") vahelises kohtuvaidluses seoses sellele äriühingule töösuhete ülemineku tuvastamisega.

## Õiguslik raamistik

### *Ühenduse õigus*

3 Direktiiviga 2001/23 kodifitseeriti nõukogu 14. veebruari 1977. aasta direktiiv 77/187/EMÜ ettevõtjate, ettevõtete või nende osade üleminekul töötajate õigusi

kaitsvate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT L 61, lk 26), muudetud nõukogu 29. juuni 1998. aasta direktiiviga 98/50/EÜ (EÜT L 201, lk 88; edaspidi „direktiiv 77/187”).

4 Direktiivi 2001/23 põhjendus 8 on sõnastatud järgmiselt:

„Õiguskindluse ja läbipaistvusega seotud kaalutlused nõudsid ülemineku õigusliku määratluse selgitamist Euroopa Kohtu kohtupraktikat silmas pidades. Kõnealune selgitamine ei ole muutnud direktiivi 77/187/EMÜ reguleerimisala sellisena nagu Euroopa Kohus seda tõlgendab.”

5 Direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punktid a ja b sätestavad:

„a) Käesolevat direktiivi kohaldatakse ettevõtja, ettevõtte või selle osa ülemineku suhtes teisele tööandjale lepingu alusel toimuva ülemineku või ühinemise tulemusena;

b) kui punktist a ja käesoleva artikli järgmistest sätetest ei tulene teisiti, on üleminek käesoleva direktiivi tähenduses oma identiteedi säilitava majandusüksuse üleminek, mis tähendab ressursside organiseeritud koondamist, mille eesmärk on majandustegevus põhi- või kõrvaltegevusena”.

6 Direktiivi 2001/23 artikli 3 lõike 1 esimene lõik sätestab:

„Võõrandaja töölepingust või töösuhtest tulenevad õigused ja kohustused, mis kehtivad ülemineku kuupäeval, lähevad sellise ülemineku tagajärjel üle omandajale.”

7 Direktiivi artikli 4 lõige 2 sätestab:

„Kui tööleping või töösuhe lõpetatakse sellepärast, et üleminek toob kaasa töötingimuste olulise muutuse töötaja kahjuks, loetakse tööandja vastutavaks töölepingu või töösuhte katkestamise eest.”

8 Direktiivi artikli 6 lõike 1 esimene ja neljas lõik on sõnastatud järgmiselt:

„Kui ettevõtja, äriühing või nende osa säilitab oma iseseisvuse, säilivad üleminekust mõjutatud töötajate usaldusisikute või esinduskogu seisund ja funktsioon samadel tingimustel nagu need, mis kehtisid vastavalt õigusnormidele või kokkulepetele enne ülemineku kuupäeva, kui on täidetud töötajate esinduskogu moodustamiseks vajalikud tingimused.

[…]

Kui ettevõte, äriühing või ettevõtte või äriühingu osa oma iseseisvust ei säilita, võtavad liikmesriigid vajalikud meetmed, et tagada üleviidud töötajate, kellel enne üleviimist olid esindajad, jätkuv nõuetekohane esindatus ajavahemiku jooksul, mis on vajalik töötajate esinduskogu taastamiseks või tagasinimetamiseks vastavalt siseriiklikule õigusele või tavale."

9 Direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 eespool esitatud sätete sõnastus on sisuliselt identne direktiivi 77/187 artikli 1 lõike 1 sätete sõnastusega.

*Siseriiklik õigus*

10 Saksa tsiviilseadustiku (Bürgerliches Gesetzbuch, edaspidi „BGB") § 613a lõike 1 esimene lause on sõnastatud järgmiselt:

„Kui ettevõte või ettevõtte osa läheb õigustoimingu tulemusena üle teisele omanikule, lähevad uuele omanikule üle ka ülemineku kuupäeval kehtinud töösuhetest tulenevad õigused ja kohustused."

**Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus**

11 D. Klarenbergil oli alates 1. jaanuarist 1989 töösuhe ET Electrotechnology GmbH-ga (edaspidi „ET"), mis oli spetsialiseerunud tööstusliku automatiseerimise ning mõõte- ja reguleerimissüsteemide arendamisele ja tootmisele metallurgiatööstuse jaoks.

12 Alates 1. maist 1992 määrati D. Klarenberg ET üksuse „F+E/ET-Systeme/Netzwerk/IBS" (uurimine+arendus/elektrotehnoloogia süsteemid/võrk/liides) juhatajaks. Üksus jagunes kolmeks rühmaks: „F+E/ET-Systeme" (uurimine+arendus/elektrotehnoloogia süsteemid), mida juhtis D. Klarenberg, „EDV/Netzwerk/Serversysteme/Datensicherung" (elektrooniline andmetöötlus/võrk/serverisüsteemid/andmeturve) ja „Produktion/Schaltschränke/Platinen" (tootmine/juhtimismoodulid/trükkplaadid), mida juhtis Neumann, kes oli ühtlasi üksuse juhataja asetäitja.

13 Ferrotron on spetsialiseerunud mõõte- ja reguleerimissüsteemide väljatöötamisele ja tootmisele metallurgiatööstuse jaoks.

14 ET sõlmis 22. novembril 2005 Ferrotroniga ja selle emaettevõtjaga, kelle asukoht on Ameerika Ühendriikides, lepingu nimetusega „asset and business sale and purchase agreement" („varade ja ettevõtte ostu-müügileping"), mis puudutas järgmisi ET üksuse „F+E/ET-Systeme/Netzwerk/IBS" poolt väljaarendatud tooteid: „ET-DecNT", „ET-DecNT light", „ET-DecNT Power Melt", „ET-TempNet", „ET-OxyNet" ja „FT7000".

15 Selle lepingu alusel omandas Ferrotroni emaettevõtja kõik õigused eespool nimetatud toodetega seotud tarkvarale, patentidele, patenditaotlustele ja leiutistele ning tootenimedele ja tehnilisele oskusteabele. Ferrotron omandas ET-le kuulunud arendusriistvara ja tootematerjali laojäägi ning tarnijate ja klientide nimekirja. Ferrotron võttis üle ka osa ET töötajaid: Neumanni ja kolm inseneri rühmast „F+E/ET-Systeme".

16 Veel nähtub eelotsusetaotlusest, et lisaks lepingus käsitletud toodetele arendab, valmistab ja turustab Ferrotron ka teisi metallurgilise mõõtetehnika valdkonna tooteid ning et endised ET töötajad liideti Ferrotroni loodud struktuuriga. Töötajad täidavad ka muid ülesandeid kui neid, mis on seotud toodetega, mida Ferrotron omandas ET-lt.

17 17. juulil 2006 algatati ET suhtes maksejõuetusmenetlus.

18 D. Klarenberg pöördus Arbeitsgericht Wesel'isse nõudega, et Ferrotron jätaks ta enda juurde tööle üksuse juhatajana. Arbeitsgericht Wesel jättis 29. novembri 2006. aasta otsusega tema nõude rahuldamata.

19 D. Klarenberg esitas selle otsuse peale apellatsioonkaebuse Landesarbeitsgericht Düsseldorf'ile, nõudes, et Ferrotroni kohustataks teda tööle jätma ET-ga 1. jaanuaril 1989 sõlmitud töölepingu tingimuste kohaselt. Teise võimalusena palus D. Klarenberg sellel kohtul tuvastada, et poolte vahel on alates 9. detsembrist 2005 töösuhe.

20 Nimetatud kohus leiab, et D. Klarenbergi juhitud üksus „F+E/ET-Systeme/Netzwerk/IBS" on BGB § 613a lõike 1 esimese lause mõttes ettevõtte osa, mis läks üle Ferrotronile, arvestades, et viimane omandas ettevõtte olulised tootmisvahendid ning tarnijate ja klientide nimekirja, võttis üle osa oskusteavet valdavaid töötajaid ja tema emaettevõtja omandas õigused põhilistele toodetele ja tehnoloogiatele.

21 Landesarbeitsgericht Düsseldorf ei ole siiski kindel selles, kas direktiivi 2001/23 mõttes on tegemist üleminekuga. Bundesarbeitsgerichti hiljutiste otsuste kohaselt ei ole ettevõtte osa uuele tööandjale üleminekuga tegemist siis, kui omandaja ei jätka ettevõtte osa tegevust seda olulises osas muutmata ja tema olemust säilitades. Mainitud kohtupraktikast tulenevalt on ülemineku tingimuseks, et omandaja säilitaks ettevõtte osa organisatsioonilise iseseisvuse. Ettevõtte osa ei saa pidada üle läinuks juhul, kui see liidetakse täielikult teise ettevõtja organisatsioonilise struktuuriga või kui tööd tehakse oluliselt suurema organisatsioonilise struktuuri raames.

22 Põhikohtuasjas ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnutsi Ferrotron jätnud asjassepuutuvale ettevõtte osale alles tema organisatsioonilist iseseisvust, kuna ülevõetud töötajad on arvatud erinevate üksuste koosseisu ning ülevõetud ülesandeid täidetakse nüüd teistsuguse organisatsioonilise struktuuri raames.

23 Neil asjaoludel otsustas Landesarbeitsgericht Düsseldorf menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas ettevõtja või ettevõtte osa lepingu alusel üleminekuga teisele tööandjale direktiivi 2001/23[…] artikli 1 lõike 1 punktide a ja b tähenduses on tegemist ainult

siis, kui uue tööandja juures jätkab ettevõtja või ettevõtte osa oma tegevust organisatsiooniliselt iseseisva ettevõtja või ettevõtte osana?”

**Eelotsusetaotluse vastuvõetavus**

24 Ferrotron väljendab oma märkustes kahtlust eelotsusetaotluse vastuvõetavuse osas, vaidlustades selle asjakohasuse põhikohtuasja lahendamisel.

25 Sellega seoses olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on EÜ artiklis 234 sätestatud menetlus Euroopa Kohtu ja siseriiklike kohtute koostöö vahend, mille kaudu Euroopa Kohus annab siseriiklikele kohtutele ühenduse õiguse tõlgendusi, mida siseriiklikud kohtud vajavad nende menetluses olevate vaidluste lahendamiseks (vt eelkõige 5. veebruari 2004. aasta otsus kohtuasjas C-380/01: Schneider, EKL 2004, lk I-1389, punkt 20; 14. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-228/05: Stradasfalti, EKL 2006, lk I-8391, punkt 44, ning 16. oktoobri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-313/07: Kirtruna ja Vigano, EKL 2008, lk I-7907, punkt 25).

26 Selle koostöö raames on vaid asja menetleva ja tehtava lahendi eest vastutava siseriikliku kohtu pädevuses kohtuasja eripärasid arvestades hinnata, kas kohtuotsuse tegemiseks on eelotsust vaja ja kas Euroopa Kohtule esitatud küsimused on asjakohased. Kui eelotsuse küsimused on esitatud ühenduse õiguse tõlgendamise kohta, peab Euroopa Kohus järelikult põhimõtteliselt neile vastama (eespool viidatud Schneideri kohtuotsus, punkt 21, 30. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas C-165/03: Längst, EKL 2005, lk I-5637, punkt 31, ning eespool viidatud Kirtruna ja Vigano kohtuotsus, punkt 26).

27 Sellest järeldub, et ühenduse õiguse tõlgendamist puudutavate küsimuste asjakohasust, mida siseriiklik kohus on esitanud õiguslikus ja faktilises raamistikus, mille ta on määratlenud omal vastutusel ja mille täpsust Euroopa Kohus ei pea kontrollima, eeldatakse. Siseriikliku kohtu esitatud eelotsusetaotlusele saab Euroopa Kohus jätta vastamata vaid siis, kui on ilmne, et taotletud ühenduse õiguse tõlgendamine ei ole mingil viisil seotud põhikohtuasja faktiliste asjaolude või esemega, või ka juhul, kui probleem on hüpoteetiline või kui Euroopa Kohtule ei ole teada vajalikke faktilisi või õiguslikke asjaolusid, et anda tarvilik vastus talle esitatud küsimustele (vt eelkõige 5. detsembri 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-202/04 ja C-94/04: Cipolla jt, EKL 2006, lk I-11421, punkt 25; 7. juuni 2007. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-222/05–C-225/05: van der Weerd jt, EKL 2007, lk I-4233, punkt 22, ning eespool viidatud Kirtruna ja Vigano kohtuotsus, punkt 27).

28 Selle kohta nähtub kohtupraktikast, et eelotsuse küsimuste eeldatavat asjakohasust ei kummuta pelgalt see, et üks põhikohtuasja pooltest vaidlustab teatavad faktilised asjaolud, mille hindamine ei ole Euroopa Kohtu ülesanne ning millest sõltub põhikohtuasja vaidluseseme määratlemine (eespool viidatud kohtuotsused Cipolla jt, punkt 26, ning van der Weerd jt, punkt 23).

29 Ferrotron väidab esiteks, et direktiivi 2001/23 tähenduses ülemineku olemasolu on välistatud, sest ei ole tõendatud, et Ferrotroni saadud elemendid kujutaksid endast üksust, mis võiks olla sellise ülemineku objekt. Järelikult ei ole esitatud eelotsuse küsimus põhikohtuasja lahendamisel asjakohane.

30 Tuleb siiski tõdeda, et eelotsusetaotluse esitanud kohus on seda teisiti hinnanud. Tema arvates on üksus „F+E/ET-Systeme/Netzwerk/IBS" BGB § 613a lõike 1 esimese lause tähenduses ettevõtte osa, mis anti üle Ferrotronile, arvestades, et viimane omandas ettevõtte olulised tootmisvahendid ning tarnijate ja klientide nimekirjad, võttis üle osa oskusteavet valdavaid töötajaid ning tema emaettevõtja omandas õigused põhilistele toodetele ja tehnoloogiatele. Võttes arvesse tõendeid, millele eelotsusetaotluse esitanud

kohus tugines, ja järeldusi, millele ta omal vastutusel jõudis, ei ole põhjust selle kohtu esitatud eelotsuse küsimuse asjakohasust kahtluse alla seada.

31 Teiseks väidab Ferrotron, et isegi kui asutakse seisukohale, et on toimunud ettevõtte üleminek direktiivi 2001/23 alusel, ei tähenda see põhikohtuasja hageja töölepingu üleminekut, kuna ülesanded, mida ta ET-s täitis, täideti suures osas muudes üksustes kui „F+E/ET-Systeme/Netzwerk/IBS" ning järelikult ei ole need sellega seotud.

32 Eelotsusetaotluses on küsimuse faktilist tausta kirjeldades märgitud sõnaselgelt siiski vastupidist: põhikohtuasja hageja juhtis üksust „F+E/ET-Systeme/Netzwerk/IBS". Käesoleva otsuse punktist 27 nähtuvalt toimub faktiliste asjaolude hindamine üksnes siseriikliku kohtu vastutusel ning Euroopa Kohus selle täpsust ei kontrolli.

33 Kolmandaks leiab põhikohtuasja kostja, et D. Klarenberg on kaotanud õiguse nõuda oma töölepingu üleviimist, sest kuigi ta oli kostja ja ET vahelisest lepingust teadlik, ootas ta siiski kuni ET maksejõuetuse ilmnemiseni, et esitada kostjale oma nõudmised.

34 Küsimus, kas Saksamaal on olemas õigusakt, mis sätestab tähtaja, mille möödumisel ei või põhikohtuasja hageja enam nõuda oma töölepingu üleviimist, on küsimus, mida käesoleva otsuse punktist 28 nähtuvalt Euroopa Kohus ei kontrolli.

35 Eeltoodut arvesse võttes tuleb tunnistada eelotsusetaotlus vastuvõetavaks.

**Eelotsuse küsimus**

36 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punkte a ja b tuleb tõlgendada nii, et need on kohaldatavad ka olukorras, kus uus tööandja ei säilita üleantud ettevõtja või ettevõtte osa organisatsioonilist iseseisvust.

37 Kõigepealt olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktikast tulenevalt peab ühenduse õiguse sätte tõlgendamisel arvestama mitte üksnes sätte sõnastust, vaid ka konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osaks säte on (vt eelkõige 18. mai 2000. aasta otsus kohtuasjas C-301/98: KVS International, EKL 2000, lk I-3583, punkt 21; 6. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-53/05: komisjon *vs.* Portugal, EKL 2006, lk I-6215, punkt 20, ja 16. oktoobri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-298/07: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände, EKL 2008, lk I-7841, punkt 15).

38 Direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punkti a sõnastusest nähtub, et direktiivi kohaldamisalasse kuulub lepingu alusel toimuva ülemineku või ühinemise tulemusena ettevõtja, ettevõtte või selle osa üleminek teisele tööandjale.

39 Direktiivi 2001/23 kohaldatavuseks on lisaks eespool mainitud tingimuste täitmisele vaja veel seda, et üleminek vastaks direktiivi artikli 1 lõike 1 punktis b sätestatud tingimustele, st üleminek peab puudutama majandusüksust ehk „ressursside organiseeritud koondamist, mille eesmärk on majandustegevus põhi- või kõrvaltegevusena" ning mis pärast üleminekut säilitab oma „identiteedi".

40 Olgu meenutatud, et direktiivi 2001/23 põhjendusest 8 nähtuvalt on see säte kehtestatud ülemineku mõiste selgitamiseks Euroopa Kohtu kohtupraktikat silmas pidades (vt eelkõige 7. veebruari 1985. aasta otsus kohtuasjas 186/83: Botzen jt, EKL 1985, lk 519, punkt 6, ning 18. märtsi 1986. aasta otsus kohtuasjas 24/85: Spijkers, EKL 1986, lk 1119, punkt 11). Vastavalt kohtupraktikale on direktiivi 2001/23 eesmärk tagada majandusüksusega seotud töösuhete jätkumine omaniku muutumisest sõltumata ning kaitsta töötajaid olukorras, kus selline muutus toimub.

41 Direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punktist a koostoimes sama artikli lõike 1 punktiga b tuleneb, et kui võõrandatud majandusüksus oma identiteeti ei säilita, takistab artikli 1 lõike 1 punktis a sisalduva põhisätte kohaldamist lõike 1 punkti b kohaldamine. Sellest johtuvalt võib viimati nimetatud säte piirata direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punkti a ulatust ja ühtlasi ka direktiivis ettenähtud kaitse ulatust. Niisugust sätet tuleb tõlgendada kitsalt.

42 Põhikohtuasja kostja väidab, et direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punktis b määratletud „majandusüksus" säilitab oma identiteedi üksnes juhul, kui säilib isikuid ja/või asju tervikuks liitev organisatsiooniline side. Seevastu ei säilita võõrandatud üksus oma

identiteeti siis, kui ta kaotab ülemineku tagajärjel oma organisatsioonilise iseseisvuse, sest omandaja liidab omandatud ressursid täiesti uue struktuuriga.

43 Pidades silmas eelkõige direktiiviga 2001/23 taotletud eesmärki, mis käesoleva otsuse punktist 40 nähtuvalt on tagada töötajate õiguste tõhus kaitsmine ülemineku korral, ei saa nõustuda põhikohtuasja kostja esitatud majandusüksuse identiteedi määratlusega, mille aluseks on ainult organisatsioonilise iseseisvusega seonduv tegur. See tähendaks, et üksnes asjaolu tõttu, et omandaja otsustab omandatud ettevõtja või ettevõtte osa hajutada ning liita selle omaenda struktuuriga, on välistatud direktiivi 2001/23 kohaldamine selle ettevõtja või ettevõtte osa suhtes, mistõttu jääksid asjassepuutuvad töötajad direktiiviga tagatud kaitseta.

44 Kuigi Euroopa Kohus on varem seoses organisatsiooni puudutava teguriga otsustanud, et see aitab määratleda majandusüksuse identiteeti (vt selle kohta 11. märtsi 1997. aasta otsus kohtuasjas C-13/95: Süzen, EKL 1997, lk I-1259, punkt 15; 2. detsembri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-234/98, Allen jt, EKL 1999, lk I-8643, punkt 27; 26. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-175/99: Mayeur, EKL 2000, lk I-7755, punkt 53, ning 25. jaanuari 2001. aasta otsus kohtuasjas C-172/99: Liikenne, EKL 2001, lk I-745 punkt 34), on ta samas leidnud, et võõrandatud üksuse organisatsioonilise struktuuri muutmine ei takista direktiivi 2001/23 kohaldamist (vt selle kohta 7. märtsi 1996. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-171/94 ja C-172/94, Merckx ja Neuhuys, EKL 1996, lk I-1253, punktid 20 ja 21; eespool viidatud Mayeuri kohtuotsus, punkt 54, ning 13. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-458/05: Jouini jt, EKL 2007, lk I-7301, punkt 36).

45 Direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punkt b määratleb majandusüksust viitega „ressursside organiseeritud koondamis[ele], mille eesmärk on majandustegevus põhi- või kõrvaltegevusena", tuues niiviisi välja lisaks võõrandatud majandusüksuse organisatsioonilisele aspektile ka majandustegevuse eesmärgi.

46 Eeltoodut silmas pidades tuleb direktiivi 2001/23 tähenduses majandusüksuse identiteedi säilitamise tingimuse tõlgendamisel arvestada neid kahte direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punktis b ette nähtud elementi, mis kokku moodustavad selle identiteedi, samuti direktiiviga taotletavat töötajate kaitsmise eesmärki.

47 Vastavalt neile kaalutlustele ning selleks, et mitte kahjustada direktiivi 2001/23 kasulikku mõju, tuleb seda tingimust tõlgendada mitte nii, et see nõuab erinevate üleantud tootmiselementide osas ettevõtja poolt loodud konkreetse organisatsiooni säilitamist, vaid nii, et see eeldab nende elementide vahel vastastikuses sõltuvuses ja täiendavuses seisneva funktsionaalse sideme säilitamist, nagu märgib ka kohtujurist oma ettepaneku punktides 42 ja 44.

48 Sellise sideme säilitamine erinevate üleantud elementide vahel võimaldab omandajal neid kasutada samasuguseks või analoogiliseks majandustegevuseks ka siis, kui need on pärast üleminekut liidetud uue ja teistsuguse organisatsioonilise struktuuriga (vt selle kohta 14. aprilli 1994. aasta otsus kohtuasjas C-392/92: Schmidt, EKL 1994, lk I-1311, punkt 17).

49 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on eeltoodut arvestades tuvastada põhikohtuasjas kõne all olevat tehingut iseloomustavate kõigi faktiliste asjaolude hindamise raames (vt selle kohta eespool viidatud Spijkersi kohtuotsus, punkt 13; 19. mai 1992. aasta otsus kohtuasjas C-29/91: Redmond Stichting, EKL 1992, lk I-3189, punkt 24, ja eespool viidatud kohtuotsused Süzen, punkt 14, ning Allen jt, punkt 26), kas võõrandatud majandusüksuse identiteet on säilinud.

50 Nagu märkisid eelotsusetaotluse esitanud kohus eelotsuseotaotluses ning Saksamaa valitsus ja Euroopa Ühenduste Komisjon Euroopa Kohtule esitatud märkustes, kinnitab direktiivi 2001/23 artikli 6 lõike 1 esimese ja neljanda lõigu sõnastus, et ühenduse

seadusandja soovis direktiivi kohaldumist direktiivi artikli 1 lõikes 1 sätestatud tingimustele vastavatele kõigi üleminekute suhtes, olenemata sellest, kas võõrandatud majandusüksus omandaja struktuuris oma iseseisvuse säilitab või mitte.

51 Lõpetuseks tuleb anda vastus põhikohtuasja kostja argumendile, et võõrandatud majandusüksuse organisatsioonilise iseseisvuse kaotuse korral ei saa töösuhete jätkumist, mille tagamist direktiiv 2001/23 silmas peab, igal juhul tagada, kuna üksuse juhataja ametikohta, millel D. Klarenberg varem töötas, ei saa siduda ühegi teise samaväärse ametikohaga uues töökorralduses, mille omandaja on kehtestanud.

52 Sellega seoses olgu meenutatud, et Euroopa Kohus on juba võtnud seisukoha, et võimalik kohustus lõpetada eraõiguslikud töölepingud majandustegevuse ülemineku korral avalik-õiguslikule juriidilisele isikule on vastavalt direktiivi 2001/23 artikli 4 lõikele 2 otseselt üleminekust tulenev töötingimuste oluline muutus töötaja kahjuks ning sellisel juhul loetakse töölepingu lõpetamise eest vastutavaks tööandja (vt eespool viidatud Mayeuri kohtuotsus, punkt 56). Samamoodi tuleb asuda seisukohale, et kui ülemineku korral ei ole võimalik omandaja loodud organisatsioonilises struktuuris pakkuda töötajale ametikohta, mis oleks samaväärne tema töökohaga võõrandaja juures, ning see toob kaasa töötingimuste olulise muutuse töötaja kahjuks, võrdsustatakse see mainitud sätte tähenduses töölepingu lõpetamisega, mille eest loetakse vastutavaks tööandja.

53 Seega tuleb eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimusele vastata, et direktiivi 2001/23 artikli 1 lõike 1 punkte a ja b tuleb tõlgendada nii, et need on kohaldatavad ka olukorras, kus üleantud ettevõtja või ettevõtte osa ei säilita oma organisatsioonilist iseseisvust, tingimusel et erinevate üleantud tootmiselementide vahel on säilinud funktsionaalne side, mis võimaldab omandajal neid elemente kasutada samasuguseks või analoogiliseks majandustegevuseks, mille kontrollimine on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne.

**Kohtukulud**

54 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

**Nõukogu 12. märtsi 2001. aasta direktiivi 2001/23/EÜ ettevõtjate, ettevõtete või nende osade üleminekul töötajate õigusi kaitsvate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 1 lõike 1 punkte a ja b tuleb tõlgendada nii, et need on kohaldatavad ka olukorras, kus üleantud ettevõtja või ettevõtte osa ei säilita oma organisatsioonilist iseseisvust, tingimusel et erinevate üleantud tootmiselemen-**

**tide vahel on säilinud funktsionaalne side, mis võimaldab omandajal neid elemente kasutada samasuguseks või analoogiliseks majandustegevuseks, mille kontrollimine on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne.**

Allkirjad